

Vägledning

Frågor om biomassa i EU:s utsläppshandelssystem

Vägledningsdokument nr 3 till förordningen om övervakning och rapportering, slutlig version av den 17 oktober 2012

Denna vägledning ingår i en serie vägledningsdokument som tillhandahålls av kommissionens tjänsteavdelningar för att stödja genomförandet av kommissionens förordning (EU) nr 601/2012 av den 21 juni 2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG¹.

Vägledningen representerar kommissionens tjänsteavdelningars synpunkter vid tidpunkten för offentliggörandet. De är inte rättsligt bindande.

Vägledningen tar hänsyn till de diskussioner som hållits vid mötena för den informella tekniska arbetsgruppen om förordningen om övervakning och rapportering inom arbetsgrupp III i kommittén för klimatförändringar (CCC) samt skriftliga synpunkter som mottagits från intressenter och experter i medlemsstaterna. Vägledningen stöddes enhälligt av medlemsstaternas företrädare vid mötet i kommittén för klimatförändringar den 17 oktober 2012.

Alla vägledningar och mallar kan laddas ned från kommissionens webbplats på följande adress:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/documentation_en.htm.

¹ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0030:0104:SV:PDF>

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1	INLEDNING	3
1.1	Om denna vägledning.....	3
1.2	Hur använder jag vägledningen?	3
1.3	Var hittar jag mer information?.....	4
2	ÖVERSIKT	6
3	KRAV FÖR NOLLVÄRDEN AV BIOMASSA	7
3.1	Definitioner	7
3.2	Innebörden av hållbarhetskriterierna.....	9
3.3	Praktisk metod för hållbarhetskriterierna.....	11
3.3.1	Allmänt ansvar.....	12
3.3.2	Nationella system	13
3.3.3	Frivilliga system.....	13
3.3.4	Bilaterala eller multilaterala avtal	14
4	FASTSTÄLLANDE AV BIOMASSAFRAKTION	14
4.1	Allmän metod.....	14
4.2	Laboratorieanalys av biomassafraktion	15
4.3	Uppskattningsmetoder	17
5	ANDRA SPECIFIKA REGLER OM BIOMASSA I FÖRORDNINGEN	18
5.1	Förenklingar enligt artikel 38	18
5.2	Biogas i naturgasnät.....	19
6	LUFTFARTSSPECIFIKA ASPEKTER	20
6.1	Hållbarhetskriterier	20
6.2	Fastställa biodrivmedel baserat på redovisade inköp	20
7	BILAGA	23
7.1	Förteckning över biomassamaterial.....	23
7.1.1	Förtydligande för vissa material som inte är biomassa.....	23
7.1.2	Biomassamaterial.....	23
7.2	Förteckning över standardvärden för beräkningsfaktorer för några biomassamaterial	25
7.2.1	Preliminära emissionsfaktorer	25
7.2.2	Blandade material	26
7.3	Akronymer	26
7.4	Rättsakter.....	27

1 INLEDNING

1.1 Om denna vägledning

Syftet med denna vägledning är att stödja genomförandet av förordningen om övervakning och rapportering genom att förklara förordningens krav på ett enkelt och förståeligt sätt. Den behandlar enbart frågor som gäller biomassa. Ytterligare allmän vägledning finns i vägledningsdokument nr 1 (Allmän vägledning för anläggningar) och vägledningsdokument nr 2 (Allmän vägledning för luftfartygsoperatörer). Vägledningen utgör inte ett tillägg till de obligatoriska kraven i förordningen, utan syftet är att bidra till en mer korrekt tolkning och att underlätta genomförandet.

Vägledningen är en tolkning av förordningen om övervakning och rapportering när det gäller kraven för biomassa. Värdefulla bidrag från arbetsgruppen om övervakning, som inrättats inom ramen för EU ETS Compliance Forum och den informella tekniska arbetsgruppen (TWG) med experter från medlemsstaterna som inrättats under arbetsgrupp 3 i Europeiska kommissionens kommitté för klimatförändringar, har också beaktats.

Vägledningen representerar kommissionens avdelningars synpunkter vid tidpunkten för offentliggörandet. De är inte rättsligt bindande.

1.2 Hur använder jag vägledningen?

Om artikelnummer anges utan närmare uppgifter avser de alltid förordningen om övervakning och rapportering.

Vägledningen avser endast utsläpp från och med 2013. Även om de flesta begrepp redan används i riktlinjerna från 2007², ska denna vägledning inte betraktas som en detaljerad jämförelse med riktlinjerna från 2007. En symbol (som den som visas i marginalen) anger om kraven har ändrats jämfört med 2007 års riktlinjer eller om begreppen inte har använts tidigare.

New!

Denna symbol markerar viktiga tips för verksamhetsutövare och behöriga myndigheter.

Den här symbolen används för att markera viktiga förenklingar av de allmänna kraven i förordningen om övervakning och rapportering.

Simplified!

Glödlampan används för att markera bästa praxis eller användbara tips.

Verktygen visar läsaren att andra dokument, mallar eller elektroniska verktyg finns tillgängliga från andra källor (även sådana som fortfarande är under utarbetande).

Boken visar exempel på de frågor som diskuteras i textavsnittet.

² Riktlinjerna om övervakning och rapportering, se avsnitt 7.4 i bilagan.

1.3 Var hittar jag mer information?

Alla vägledningar och mallar som tillhandahålls av kommissionen till förordningen om övervakning och rapportering och till förordningen om ackreditering och verifiering kan laddas ned från kommissionens webbplats på följande adress:

http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/documentation_en.htm

Följande dokument tillhandahålls³:

- Vägledningsdokument nr 1: "Förordningen om övervakning och rapportering – Allmän vägledning för anläggningar". I detta dokument behandlas de principer och övervakningsmetoder i förordningen om övervakning och rapportering som är relevanta för stationära anläggningar.
- Vägledningsdokument nr 2: "Förordningen om övervakning och rapportering – Allmän vägledning för luftfartygsoperatörer". I detta dokument behandlas de principer och övervakningsmetoder i förordningen om övervakning och rapportering som är relevanta för luftfartssektorn. Riktlinjerna innehåller även vägledning om kommissionens mallar för övervakningsplaner.
- Vägledningsdokument nr 3: "Biomassafrågor i EU:s utsläppshandelssystem". Detta dokument är relevant både för verksamhetsutövare vid anläggningar och verksamhetsutövare inom luftfarten.
- Vägledningsdokument nr 4: "Vägledning för osäkerhetsbedömning". Dessa riktlinjer för anläggningar innehåller information om osäkerhetsbedömningar av mätinstrument och hjälper verksamhetsutövarna att fastställa om de kan uppfylla de olika nivåkraven.
- Vägledningsdokument nr 5: "Vägledning för provtagning och analys" (endast för anläggningar). I dessa riktlinjer behandlas kriterierna för användning av ej ackrediterade laboratorier, utarbetande av provtagningsplaner och flera andra frågor i samband med utsläppsövervakning inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem.
- Vägledningsdokument nr 6: "Dataflödesverksamhet och kontrollsystem". Här diskuteras olika metoder för att beskriva dataflödesverksamheter för övervakningen inom ramen för utsläppshandelssystemet, riskbedömningar som en del av kontrollsystemet och exempel på kontrollverksamheter.

Kommissionen tillhandahåller dessutom följande elektroniska mallar⁴:

- Mall nr 1: Övervakningsplan för utsläpp från stationära anläggningar
- Mall nr 2: Övervakningsplan för utsläpp från luftfartygsoperatörer
- Mall nr 3: Övervakningsplan för tonkilometeruppgifter för luftfartygsoperatörer
- Mall nr 4: Årliga utsläppsrapporter från stationära anläggningar
- Mall nr 5: Årliga utsläppsrapporter från luftfartygsoperatörer
- Mall nr 6: Rapporter om tonkilometeruppgifter från luftfartygsoperatörer

³ Denna förteckning är inte uttömmande. Fler dokument kan läggas till senare.

⁴ Denna förteckning är inte uttömmande. Fler mallar kan läggas till senare.

Förutom dessa dokument som rör förordningen om övervakning och rapportering, finns en separat uppsättning riktlinjer för förordningen om ackreditering och verifiering på samma adress. Kommissionen har dessutom tagit fram riktlinjer för omfattningen av EU:s utsläppshandelssystem. Dessa riktlinjer bör läsas, eftersom de innehåller information om huruvida en anläggning eller en del av en anläggning ska omfattas av utsläppshandelssystemet. Dessa riktlinjer finns på http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/docs/guidance_interpretation_en.pdf

Kommissionen har även tagit fram en uppsättning riktlinjer och mallar för tilldelningsförfarandet för den tredje handelsperioden. De kan också vara värda att nämnas även om de inte är direkt relaterade till övervakningsfrågor, med undantag för relevanta ändringar av anläggningar enligt artikel 24 i de unionstäckande genomförandebestämmelserna. Dessa riktlinjer finns på http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/benchmarking/documentation_en.htm

All EU-lagstiftning finns på EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu/>

De viktigaste rättsakterna anges dessutom i bilagan till dessa riktlinjer.

De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna kan också stå till tjänst med användbar vägledning på sina webbplatser. Verksamhetsutövare vid anläggningar och luftfartygsoperatörer bör särskilt kontrollera om deras behöriga myndigheter anordnar seminarier, besvarar vanliga frågor eller driver hjälpcentraler etc.

2 ÖVERSIKT

När en verksamhetsutövare eller luftfartygsoperatör ska använda biomassa i sin anläggning eller luftfartsverksamhet är följande frågor relevanta utöver den allmänna övervakningsmetodiken⁵:

- Emissionsfaktorn för biomassa är noll⁶. Därmed behöver inga utsläppsrätter som härrör från biomassa överlämnas och därmed undviks även därtill hörande kostnader. I enlighet med skäl 2 till förordningen om övervakning och rapportering utgör detta ett stödsystem i den mening som avses i direktivet om förnybara energikällor⁷, och naturligtvis krävs bevis för att motivera sådana nollvärden. Denna fråga behandlas i denna vägledning enligt följande:
 - På grund av relationen till direktivet om förnybara energikällor måste hållbarhetskriterier i förekommande fall tillämpas. Detta diskuteras i avsnitt 3 i denna vägledning.
 - När material eller bränsle innehåller både fossila fraktioner och biomassafraktioner är biomassafractionen en "beräkningsfaktor" (se kapitel 4.3, 6.2 och 6.3 i vägledningsdokument nr 1). Förordningen om övervakning och rapportering innehåller särskilda krav om fastställande av biomassafraktioner i artikel 39, vilket behandlas i avsnitt 4 i denna vägledning.
 - Biomassa består ofta av ganska olikartade material. Övervakning kan vara svårt. Förordningen om övervakning och rapportering (artikel 38) tillhandahåller vissa pragmatiska tillvägagångssätt som beskrivs i avsnitt 5 i denna vägledning.
 - Information som riktar sig till luftfartygsoperatörer finns i avsnitt 6.
 - Bilagan innehåller en förteckning över biomassamaterial, akronymer och rättsakter.

Denna vägledning kan uppdateras i kommande versioner med följande ytterligare punkter:

- En förteckning över standardvärden för beräkningsfaktorer för olika biomassamaterial.
- En diskussion av uppskattningsmetoder som är tillämpliga för fastställande av biomassafractionen.

⁵ Den "allmänna metoden" i detta sammanhang avser alla övervaknings- och rapporteringsverksamheter som krävs enligt förordningen för helt fossila material. Närmare uppgifter finns i vägledningsdokument nr 1 för anläggningar och vägledningsdokument nr 2 för luftfartygsoperatörer.

⁶ ETS-direktivet, bilaga IV.

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG.

3 KRAV FÖR NOLLVÄRDEN AV BIOMASSA

3.1 Definitioner

Biomassa definieras i artikel 3.20 i förordningen om övervakning och rapportering. Den har anpassats till definitionen i direktivet om förnybara energikällor⁸ och skiljer sig därför från definitionen i riktlinjerna från 2007: "biomassa: den biologiskt nedbrytbara delen av produkter, avfall och rester av biologiskt ursprung från jordbruk (inklusive material av vegetabiliskt och animaliskt ursprung), skogsbruk och därmed förknippad industri, inklusive fiske och vattenbruk, liksom den biologiskt nedbrytbara delen av industriavfall och kommunalt avfall, vilket inkluderar flytande biobränslen och biodrivmedel."

New!

Denna definition kompletteras med två nya definitioner som också är tagna från direktivet om förnybara energikällor: "flytande biobränslen: flytande bränsle som framställs av biomassa för att ge energi för andra syften än transport, inklusive el, uppvärmning och kylning." och "biodrivmedel: flytande eller gasformigt bränsle som framställs av biomassa och används för transport."

Den viktigaste konsekvensen av de nya definitionerna blir uppenbar i samband med skäl nr 2 till förordningen om övervakning och rapportering⁹: på grund av nollvärdet för utsläpp från biomassa utgör EU:s utsläppshandelssystem ett stödsystem i den mening som avses i direktivet om förnybara energikällor. I enlighet med artikel 17.1 i direktivet kan flytande biobränslen och biodrivmedel endast få stöd och räknas in i de nationella målen om de uppfyller de hållbarhetskriterier som anges i direktivets artikel 17. Följaktligen **måste hållbarhetskriterierna tillämpas på biodrivmedel och flytande biobränslen som förbrukas, och ges nollvärde för växthusgasutsläpp, av en anläggning eller luftfartygsoperatör som omfattas av utsläppshandelssystemet.**

Obs: Att "tillämpa hållbarhetskriterierna" innebär i detta vägledningsdokument att använda hållbarhetskriterierna i syfte att fastställa huruvida ett bränsle eller material omfattas av definitionen av biomassa, och följaktligen huruvida dess emissionsfaktor är noll¹⁰. Ett biogent material som, i förekommande fall, inte uppfyller relevanta hållbarhetskriterier i enlighet med direktivet om förnybara energikällor anses vara fossilt, dvs. ha en emissionsfaktor som inte är noll.

Vid den tidpunkt då denna vägledning sammanställs är inga hållbarhetskriterier tillämpliga på fast biomassa eller annan gasformig biomassa än biogas avsedd för transporter.

⁸ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:140:0016:0062:SV:PDF>

⁹ Skäl nr 2: "Definitionen av biomassa i denna förordning bör överensstämma med definitionen av termerna "biomassa", "flytande biobränslen" och "biodrivmedel" i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjandet av användning av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (), i synnerhet eftersom förmånsbehandling vad gäller skyldigheterna att överlämna utsläppsrätter inom EU:s system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser i enlighet med direktiv 2003/87/EG utgör ett stödsystem i den mening som avses i artikel 2 k och följaktligen ekonomiskt stöd i den mening som avses i artikel 17.1 c i direktiv 2009/28/EG."

¹⁰ Denna vägledning använder även termen "nollvärde" för att uttrycka att emissionsfaktorn för ett bränsle eller material, eller för en definierad fraktion av ett blandat material, räknas som noll.

Följande förenklade antaganden kan göras i samband med EU:s utsläppshandelssystem vid tidpunkten för utarbetandet av denna vägledning:

- Bränsle-/materialflöden av fast biomassa och biogas (om de inte blandas med fossila material) kan alltid anses ha en emissionsfaktor på noll. Mer information om hur blandade material ska hanteras finns i avsnitt 3.2.
- Biodrivmedel är endast relevanta för luftfartygsoperatörer (eftersom biodrivmedel per definition alltid används för transportändamål och mobila maskiner inte omfattas av anläggningens gränser).
- Flytande biobränslen är det enda fallet där tillämpning av hållbarhetskriterier är relevant för anläggningar.

Några ytterligare förtydliganden kan vara till hjälp för definitionerna:

- När biomassa i flytande form används som insatsmaterial i en process i anläggningar (dvs. när biomassamaterial används för kemisk syntes) och inget energisyfte kan identifieras omfattas biomassan inte av definitionen av flytande biobränsle, och följaktligen är hållbarhetskriterierna inte tillämpliga. Sådana material kan ha nollvärden enligt EU:s utsläppshandelssystem om de uppfyller definitionen av "biomassa" utan ytterligare begränsningar. Eftersom direktivet om förnybara energikällor endast anger mål för förbrukningen av förnybar energi räknas användning av biomassa i annat syfte än för att ge energi inte in i målet. För att säkerställa konsekvens i beräkningen avseende målet i enlighet med direktivet för förnybara energikällor och utsläppsövervakningen, ska respektive behöriga myndigheter säkerställa¹¹ att endast de flytande biobränslen som inte räknas in i de nationella målen för förnybara energikällor undantas från hållbarhetskriterierna. När en medlemsstat tänker inbegripa energitillförsel från ett visst flytande biobränsle i beräkningen av målet måste ett syfte att ge energi finnas, och hållbarhetskriterierna ska tillämpas.
- Kommissionen förespråkar en bred definition av flytande biobränsle och föreslår därför att särskilt vissa viskösa vätskor inbegrips, såsom rester av matolja, animaliska fetter, palmoilja, rå tallolja och talloljebeck¹².
- Svartlut från massa- och pappersindustri anses i allmänhet motsvara fast biomassa. Behöriga myndigheter ska därför anta (vid tidpunkten för utarbetandet av denna vägledning) att inga hållbarhetskriterier behöver tillämpas.

Bilagan till denna vägledning (avsnitt 7.1) innehåller en informativ förteckning över material som kan anses vara biomassa (utan beaktande av tillämpningen av hållbarhetskriterier).

3.2 Innebörden av hållbarhetskriterierna

Enligt riktlinjerna från 2007 har bränsle-/materialflöden¹³ ansetts vara fossila, biomassa eller blandade. Tillämpningen av hållbarhetskriterier leder nu till följande typer av bränsle-/materialflöden (vissa kan framstå som teoretiska fall):

¹¹ Behöriga myndigheter kan exempelvis kräva ett lämpligt förfarande för att erhålla bevis över hållbarhetskriterier när de godkänner övervakningsplanen för anläggningar eller luftfartygsoperatörer.

¹² Se meddelande 2010/C 160/02, avsnitt 2.3.

1. Fossila bränsle-/materialflöden
2. Biomassa där hållbarhetskriterier tillämpas (för närvarande biodrivmedel och flytande bibränslen enligt definitionen i förordningen om övervakning och rapportering).
 - (a) Kriterierna uppfylls: biomassan har nollvärde.
 - (b) Kriterierna uppfylls inte: biomassan behandlas som ett fossilt bränsle-/materialflöde.
3. Biomassa där inga hållbarhetskriterier tillämpas: alltid nollvärde.
4. Blandade bränsle-/materialflöden
 - (a) Blandning av fossila material och biomassa (där antingen inga hållbarhetskriterier tillämpas eller där de tillämpas och uppfylls): emissionsfaktorn utgörs av den preliminära emissionsfaktorn¹⁴ multiplicerad med den fossila fraktionen.
 - (b) Blandning av fossila material och biomassa (där hållbarhetskriterier tillämpas men inte uppfylls): hela bränsle-/materialflödet behandlas som ett fossilt flöde.
 - (c) Blandad biomassa eller blandning av fossila material och biomassa, där endast en del av biomassan uppfyller tillämpliga hållbarhetskriterier: dessa bränsle-/materialflöden ska behandlas som dem under punkt 3 4, där den del som inte uppfyller hållbarhetskriterierna anses höra till den fossila fraktionen.

Exempel:

- Punkt (a): Detta kan handla om träfiberskivor, där biomassa (trä, vilket är fast, varvid inga hållbarhetskriterier behöver tillämpas vid tidpunkten för utarbetandet av denna vägledning) blandas med harts, som vanligen tillverkas av fossila råvaror.
- Punkt (b): Detta kan vara ett flytande bränsle där leverantören hävdar att x procent biodrivmedel har tillsatts, men inte tillhandahåller bevis för mängden i enlighet med avsnitt 3.3 i denna vägledning.
- Punkt (c): Ett exempel skulle vara rapsmetylester ("biodiesel") där rapsolja uppfyller hållbarhetskriterierna och därtill hörande bevis framläggs, medan metanolen antingen härrör från fossila källor eller där den hävdas utgöra biomassa men inga bevis finns tillgängliga för att de uppfyller hållbarhetskriterierna.

¹³ Denna term avser alla utsläpp som måste övervakas med en beräkningsbaserad metod. Formuleringen är tänkt som en förkortning av "bränsle eller material som tillförs eller avlägsnas från anläggningen, med en direkt inverkan på utsläppen". I sin enklaste bemärkelse avser begreppet det bränsle som "flödar" in i anläggningen och bildar en "källa" till utsläpp. Se vägledningsdokument nr 1 (Allmän vägledning för anläggningar **Fel! Inget bokmärkesnamn angivet.**) för närmare upplysningar.

¹⁴ Följande fastställs i artikel 3.35 i förordningen om övervakning och rapportering: "preliminär emissionsfaktor: den antagna sammanlagda emissionsfaktorn för ett blandat bränsle eller material som grundar sig på det totala kolinnehållet (biomassafraktion plus fossil fraktion) innan den multipliceras med den fossila fraktionen för att ge emissionsfaktorn."

Observera att ovanstående klassificering utgår från att hela bränsle-/materialflödet har samma sammansättning eller analyseras med en och samma metod där beräkningsfaktorer inte baseras på standardvärden¹⁵. En situation kan dock uppstå där ett visst biodrivmedel eller flytande biobränsle används, där vissa partier uppfyller hållbarhetskriterierna medan andra inte gör det. I sådana fall är det inte lämpligt att anse materialet som ett bränsle-/materialflöde med olika värden för biomassafraktion, utan snarare som två separata bränsle-/materialflöden där det ena är fossilt och det andra är biomassa. Förenklarna av artiklarna 38 och 39 skulle då endast gälla bränsle-/materialflödet av biomassa.

Även blandade bränsle-/materialflöden där biomassafractionen bara ibland uppfyller de relevanta hållbarhetskriterierna kan behandlas på liknande sätt.

Ovanstående beaktanden leder till praktiska konsekvenser avseende de definierade flytande biobränslena och biodrivmedlen vid inrättandet av övervakningsplanen. Det enklaste sättet att gå tillväga är att upprätta ett skriftligt förfarande¹⁶ enligt vilket verksamhetsutövaren hänför varje parti biomassa som används på anläggningen till antingen (hållbara) bränsle-/materialflöden av "biomassa" eller till "fossila" bränsle-/materialflöden beroende på huruvida bevis finns tillgängliga för att hållbarhetskriterierna uppfylls eller inte. Olika sätt att erhålla sådana bevis diskuteras i avsnitt 3.3 nedan.

3.3 Praktisk metod för hållbarhetskriterierna

Kommissionen har skapat en "öppenhetsplattform" för offentliggörande av alla typer av information förknippad med direktivet om förnybara energikällor i allmänhet och hållbarhetskriterierna i synnerhet. Den finns på http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm.

Andra användbara startpunkter på webbplatsen är

http://ec.europa.eu/energy/renewables/bioenergy/bioenergy_en.htm
och http://ec.europa.eu/energy/renewables/biofuels/biofuels_en.htm.

Dessutom har två meddelanden offentliggjorts som kan underlätta förståelsen av hållbarhetskriterierna. De är följande:

- Meddelande från kommissionen om det praktiska genomförandet av EU:s hållbarhetssystem för biodrivmedel och flytande biobränslen och om beräkningsregler för biodrivmedel (2010/C 160/02)
- Meddelande från kommissionen om frivilliga system och normalvärden i EU:s hållbarhetssystem för biodrivmedel och flytande biobränslen (2010/C 160/01).

Vägledningen som har offentliggjorts på denna webbplats ska beaktas i samband med alla frågor som gäller bedömning av hållbarhetskriterier för enskilda material.

¹⁵ På ett liknande sätt som t.ex. olika partier kol analyseras separat men alla rapporteras under bränsle-/materialflödet "kol".

¹⁶ Se ämnet "skriftliga förfaranden" i vägledningsdokument nr 1 som komplement till övervakningsplanen.

I enlighet med direktivet om förnybara energikällor har marknadsaktörer tre olika sätt att visa att de uppfyller hållbarhetskriterierna för flytande biobränslen och biodrivmedel:

- Med hjälp av ett "nationellt system".
- Genom att använda ett "frivilligt system" som har erkänts av kommissionen¹⁷.
- I enlighet med villkoren i bilaterala eller multilaterala avtal som EU har ingått och som kommissionen har godkänt för detta ändamål¹⁸.

Bevisbördan för att ett flytande biobränsle eller ett biodrivmedel enligt definitionen uppfyller erforderliga hållbarhetskriterier för nollvärde inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem ligger likväl hos verksamhetsutövaren eller luftfartygsoperatören som verkar inom ramen för utsläppshandelssystemet. Möjliga bevis kan tillhandahållas genom tillämpliga dokument som säkerställer att ett nationellt system följs eller genom certifikat som innehåller bevis över hållbarhet och som har utfärdats enligt ett hållbarhetssystem som har godkänts av kommissionen i enlighet med direktivet om förnybara energikällor (se avsnitten 3.3.2–3.3.4). Bevisen ska dessutom ange mängden levererad biomassa och identifiera till vilket parti de hänför sig.

Om detta inte kan bekräftas på ett sätt som är godtagbart för den aktuella behöriga myndigheten¹⁹ måste det flytande biobränslet och biodrivmedlet behandlas som ett fossilt bränsle-/materialflöde och kan inte få nollvärde.

3.3.1 Allmänt ansvar

Den medlemsstat där anläggningen är belägen eller, då det gäller luftfartygsoperatörer, den administrerande medlemsstaten ansvarar för att definiera de regler enligt vilka verksamhetsutövarna måste visa att hållbarhetskriterierna uppfylls för de biodrivmedel eller flytande biobränslen som används inom medlemsstaten.

Medlemsstaten måste även definiera vilken marknadsaktör (tillverkare, leverantör eller användare) som ska visa att biomassan uppfyller hållbarhetskriterierna, dvs. varifrån verksamhetsutövaren vid anläggningen eller luftfartygsoperatören kan erhålla lämpliga bevis. Om medlemsstaten inte uttryckligen har beslutat om annat är det inom EU:s utsläppshandelssystem lämpligt att bevisbördan ligger på biomassans användare, dvs. verksamhetsutövaren vid anläggningen eller luftfartygsoperatören, eftersom dessa personer är skyldiga att rapportera utsläppen. Av praktiska orsaker måste emellertid verksamhetsutövaren eller luftfartygsoperatören lita på uppgifter²⁰ som tillhandahålls av tredje parter, dvs. antingen leverantören eller tillverkaren av det flytande biobränslet eller biodrivmedlet.

¹⁷ Se förtydligandet i meddelande 2010/C 160/01: "När det gäller flytande biobränslen kan kommissionen inte uttryckligen erkänna ett frivilligt system som en källa för tillförlitliga uppgifter för de markrelaterade kriterierna. Om kommissionen emellertid beslutar att tillförlitliga uppgifter beträffande biodrivmedel tillhandahålls genom ett frivilligt system uppmanar kommissionen medlemsstaterna att godta sådana system även för flytande biobränslen."

¹⁸ Vid tidpunkten för utarbetandet av denna vägledning har några sådana avtal inte ännu ingåtts.

¹⁹ Såväl den behöriga myndigheten som kontrollören vid verifiering kommer att bedöma huruvida bevisen för att hållbarhetskriterierna uppfylls är tillräckliga.

²⁰ Uppgifterna ska vara certifierade i enlighet med det system som är tillämpligt för att bevisa hållbarhetskriterier.

3.3.2 Nationella system

Medlemsstaternas genomföranden av direktivet om förnybara energikällor sker för närvarande enligt olika metoder. Vid den tidpunkt då denna vägledning sammanställs finns ingen fullständig översikt över medlemsstaternas nationella system för biomassa tillgänglig. Verksamhetsutövare och luftfartygsoperatörer ska erhålla information om nationella system från relevanta behöriga myndigheter.

Även om direktivet om förnybara energikällor inte uttryckligen kräver att medlemsstaterna offentliggör särskild information förbjuds de heller inte att göra det. I samband med EU:s utsläppshandelssystem uppmanas därför medlemsstaterna att överväga praktiska sätt att ge allmänheten tillgång till information om hållbarheten för biodrivmedel och flytande biobränslen (per tillverkare, märke, generisk typ eller annan lämplig kategorisering), leverantörer eller tillverkare därav eller liknande information som låter användaren (samt kontrollören inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem) av dessa flytande biobränslen eller biodrivmedel försäkra sig om att ett material uppfyller tillämpliga hållbarhetskriterier.

Eftersom de nationella systemen inte har harmoniserats inom EU kan det vara särskilt svårt för verksamhetsutövare att följa dessa system vid förbrukning av biomassa som har tillverkats i en annan medlemsstat. I sådana fall kan därför frivilliga system vara att föredra.

3.3.3 Frivilliga system

Så som framgår av kommissionens öppenhetsplattform²¹ har kommissionen påbörjat godkännandet av frivilliga system för att visa att hållbarhetskriterierna uppfylls. Fler godkännanden väntas under de kommande månaderna. Den viktigaste aspekten i de frivilliga systemen är att tillämpligheten kan harmoniseras i hela EU. Detta innebär att ett biodrivmedel som certifierats enligt ett sådant godkänt system måste erkännas som hållbart i alla medlemsstater. Medlemsstaterna uppmanas att erkänna de frivilliga systemen för flytande biobränslen på ett liknande sätt²².

En verksamhetsutövare som köper ett flytande biobränsle eller biodrivmedel som har erhållit ett certifikat om överensstämmelse med ett godkänt frivilligt system kan varje gång anta att det flytande biobränslet eller biodrivmedlet anses vara hållbart enligt direktivet om förnybara energikällor och kan användas med en emissionsfaktor på noll inom EU:s utsläppshandelssystem²³. Det finns dock viktiga begränsningar:

- Verksamhetsutövaren måste vara medveten om att vissa frivilliga system endast godkänns för vissa av hållbarhetskriterierna som krävs. I förekommande fall måste andra bevis erhållas för återstående kriterier.
- Vissa hållbarhetssystem har internationell bakgrund. Vissa har skapat en "EU-version" av samma övergripande system. EU-versionen har vanligen striktare hållbarhetskriterier för att följa direktivet om förnybar energi. Endast EU-versionen godkänns därför av kommissionen. Verksamhetsutövare,

²¹ http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm

²² För flytande biobränslen, se påpekandet i fotnot 17.

²³ För blandade material eller bränslen gäller nollvärdet naturligtvis endast biomassafractionen.

kontrollörer och behöriga myndigheter måste vara medvetna om dessa skillnader. Endast certifikat som uttryckligen hänvisar till EU-versioner av de frivilliga systemen berättigar till nollvärde inom EU:s utsläppshandelssystem.

- Vissa system godkänns med begränsad geografisk räckvidd.
- Kommissionens godkännande av frivilliga system gäller vanligen i fem år. Endast flytande biobränslen och biodrivmedel som omfattas av ett giltigt godkännande berättigar till nollvärde inom EU:s utsläppshandelssystem.

3.3.4 Bilateral eller multilaterala avtal

För närvarande har inga sådana avtal ingåtts. Verksamhetsutövare bör gå in på kommissionens öppenhetsplattform²⁴ vid tvekan om huruvida situationen har ändrats.

4 FASTSTÄLLANDE AV BIOMASSAFRAKTION

Detta kapitel gäller endast stationära anläggningar.

4.1 Allmän metod

Så som närmare diskuteras i vägledningsdokument nr 1 (Allmän vägledning för anläggningar²⁵) kan beräkningsfaktorer för övervakning av utsläpp med hjälp av en beräkningsmetod fastställas antingen genom att använda standardvärden eller laboratorieanalyser. Fastställande av biomassafractionen eller den fossila²⁶ fraktionen av blandade bränslen eller material skiljer sig från fastställandet av andra beräkningsfaktorer på två sätt:

1. Bilaga VI i förordningen om övervakning och rapportering innehåller ingen förteckning över standardvärden.
2. Laboratorieanalyser kan vara svåra på grund av provtagningsproblem vid heterogena material eller kan sakna tillförlitlighet på grund av tekniska problem avseende tillgängliga analysmetoder.

Artikel 39 i förordningen om övervakning och rapportering innehåller därför några specialregler för detta. En rangordningsmetod anges enligt följande:

- Det högsta nivåkravet är specialanpassade analyser såsom för andra beräkningsfaktorer (nivå 2 i enlighet med bilaga II, avsnitt 2.4 i förordningen). Ett särskilt krav läggs dock till här om att den behöriga myndigheten uttryckligen måste godkänna metoden för fastställandet, som måste baseras på relevanta standarder. Se avsnitt 4.2 nedan.
- Om den högsta nivån inte är tekniskt möjlig eller skulle leda till orimligt höga kostnader (→ vägledningsdokument 1) ska verksamhetsutövaren använda en av följande metoder:

²⁴ Se fotnot

²⁵ http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/monitoring/docs/gd1_guidance_installations_en.pdf

²⁶ Eftersom biomassafractionen = 1 – den fossila fraktionen är det oviktigt vilken fraktion som fastställs genom analys. Verksamhetsutövaren kan välja den metod som är enklare och mer tillförlitlig.

- Använda de standardvärden för biomassafraktion och emissionsfaktor som offentliggjorts av kommissionen, om sådana finns tillgängliga (sådana värden kan finnas i senare versioner av denna vägledning²⁷).
- Använda en uppskattningsmetod som offentliggjorts av kommissionen, om en sådan finns tillgänglig (utarbetas i ett senare skede).
- Om standardvärden från kommissionen inte finns tillgängliga och ingen uppskattningsmetod som föreslagits av kommissionen är tillämplig ska verksamhetsutövaren antingen
 - anta att biomassafractionen är noll (dvs. göra ett konservativt antagande att hela materialet är fossilt²⁸), eller
 - föreslå en uppskattningsmetod för godkännande av den behöriga myndigheten. En sådan uppskattningsmetod kan vara särskilt lämplig för en massbalans där materialet härrör från en känd tillverkningsprocess (t.ex. avfall från träbaserade skivor där mängden (fossila) hartser som läggs till är en känd processparameter).

Uppskattningsmetoder som föreslås av verksamhetsutövare ska behandlas med flexibilitet. Även standardvärden i enlighet med punkterna b–e i artikel 31.1 kan övervägas. Alla metoder ska baseras på branschstandarder för bästa praxis och ha goda vetenskapliga grunder. Utöver uppskattning av biomassafractionen som en separat faktor bör även uppskattningsmetoder för den övergripande biomassabelastningen för en utläppskälla eller ett bränsle-/materialflöde utforskas, t.ex. CEMS för C14 eller ”balansmetoden”²⁹. Om metodens tillförlitlighet är osäker ska verksamhetsutövaren dock även tillhandahålla en metod för att bekräfta resultatet.

4.2 Laboratorieanalys av biomassafraktion

Se vägledningsdokument nr 5 (Vägledning för provtagning och analys) för allmänna krav avseende laboratorieanalyser³⁰.

För att fastställa den kolfraktion som är fossil respektive biogen i material och bränslen krävs i enlighet med artikel 39.1 särskilt följande: *”Om biomassafractionen för ett visst bränsle eller material, enligt den erforderliga nivån på och tillgången till lämpliga standardvärden enligt vad som avses i artikel 31.1, måste bestämmas med hjälp av analyser, ska verksamhetsutövaren fastställa denna biomassafraktion på grundval av en relevant standard och analysmetoderna i denna, och tillämpa denna standard endast om den godkänts av den behöriga myndigheten.”* Den särskilda

²⁷ Observera att de standardvärden som anges i bilagan till denna vägledning (avsnitt 7.2.1) är *preliminära* emissionsfaktorer och därför inte kan användas för de ändamål som diskuteras här. Se även fotnot på sidan 24.

²⁸ För utgående flöden av en massbalans i enlighet med artikel 25 i förordningen om övervakning och rapportering skulle samma konservativa metod anta att biomassafractionen är 100 procent. Mer information om massbalansmetoden finns i vägledningsdokument nr 1. Ett exempel på en sådan massbalans kommer att utarbetas inom ramen för vanliga frågor i ett senare skede.

²⁹ Balansmetoden baseras på fem massbalanser och en energibalans. Varje balans beskriver en viss avfallsegenskap (t.ex. innehåll av organiskt kol eller värmevärde). Avfallsegenskaperna härleds från rutinmässigt uppmätta driftsdata från samförbränningsanläggningen.

³⁰ Avsnitt 1.3 beskriver var du hittar andra vägledningsdokument.

betoning som läggs på den behöriga myndighetens godkännande diskuteras här.

För fasta material (vanligen avfall) är den relevanta standarden EN 15440:2011 ("Solid recovered fuels – Methods for the determination of biomass content" eller "Fasta återvunna bränslen – Metoder för bestämning av halten biomassa"). Om mer specifika nationella eller internationella standarder finns tillgängliga kan även de tillämpas.

EN 15440 erbjuder tre metoder för att fastställa biomassafractionen i ett blandat material:

1. Selektiv upplösning
2. Manuell sortering
3. C14-metoden

Bilaga D till standarden innehåller mycket information och visar att metod 1 ger olämpliga och felaktiga resultat för flera material (dvs. fossila material som framstår som biomassa eller biomassa som identifieras som fossilt). Metod 2 är endast tillämplig när optiskt och fysiskt urskiljbara fraktioner kan separeras och kvantifieras. Standarden anger att partikelstorleken ska vara större än 10 mm. Enligt standarden kan metod 3 tillämpas på alla materialtyper.

Standarden förtydligar i avsnitt 6.3 att "C14-metoden eller selektiv upplösning kan användas" för att fastställa biomassa för utsläppshandel. Upplösning får inte användas om materialen i tabell 1 finns i nivåer som överstiger 5 procent (för gummirester är tröskelvärdet 10 procent).

EN 15440 medger att manuell sortering och selektiv upplösning vanligen är billigare och enklare att tillämpa än C14-metoden. Standarden föreslår därför att de två enklare metoderna kan tillämpas (endast om förekomsten av materialen som anges i tabell 1 ligger under nämnda tröskelvärden) för rutinkontroller enligt direktivet om förnybara energikällor, med C14-metoden som referensmetod. I standarden påpekas även att beredningen av proverna för C14-metoden ska vara tillräckligt enkel för att göras i ett rimligt utrustat laboratorium med normalkunnig laboratoriepersonal.

Tabell 1: *Material för vilka selektiv upplösning anses vara olämplig enligt EN 15440:2011.*

Fasta bränslen såsom stenkol, koks, brunkol, lignit och torv
Träkol
Biologiskt nedbrytbara plaster av fossilt ursprung
Icke-biologiskt nedbrytbara plaster av biogent ursprung
Olja eller fett som utgör en beståndsdel i biomassan
Naturliga och/eller syntetiska gummirester
Ull
Viskos
Nylon, polyuretan eller andra polymerer som innehåller molekylära aminogrupeer
Silikongummi

Följande metod föreslås med beaktande av såväl standardens krav som artikel 39.1 i förordningen om övervakning och rapportering:

- Verksamhetsutövare bör sträva efter att använda C14-metoden, åtminstone för att validera andra metoder som används. Den bästa balansen mellan kostnad och nytta uppnås om verksamhetsutövaren säkerställer korrekt provtagning och beredning av prover, vilket gör det möjligt att skicka provet till ett ackrediterat laboratorium för C14-analys.
- Om verksamhetsutövaren på ett sätt som är godtagbart för den behöriga myndigheten kan visa att C14-analyserna leder till orimliga kostnader eller inte är tekniskt genomförbara kan verksamhetsutövaren använda en av de andra två metoderna i EN 15440 och tillhandahålla bevis till den behöriga myndigheten över att
 - den valda metoden har validerats, baserat på flera representativa prover, med hjälp av C14-metoden
 - nivåerna av material som anges i tabell 1 understiger 5 procent (10 procent för gummirester).
- Om en sådan validering inte är möjlig, men C14-metoden skulle leda till orimliga kostnader, kan verksamhetsutövaren använda en av metoderna på lägre nivå enligt vad som diskuteras i avsnitt 4.1.

Observera att särskild omsorg måste vidtas vid provtagning och beredning av prover som härrör från fast avfall på grund av dess vanligen heterogena egenskaper. EN 15440 hänvisar till flera standarder i EN 15000-serien för detta ändamål, vilka därmed ska tillämpas på lämpligt sätt.

Ingen europeisk standard finns för närvarande tillgänglig för flytande bränslen och material. Det verkar dock som om C14-metoden enligt beskrivningen i EN 15440 bör kunna tillämpas utan stora svårigheter. Även standarden ASTM D-6866-12 ("Standard test methods for determining the biobased content of solid, liquid, and gaseous samples using radiocarbon analysis") kan komma till användning.

Observera även att provtagning av koldioxid i rökgaser i syfte att göra en C14-analys verkar vara en användbar metod. I detta fall skulle den fastställda biomassafractionen representera ett genomsnitt för hela bränsleblandningen. Denna metod skulle vara särskilt fördelaktig när mycket heterogena material såsom kommunalt avfall förbränns. Medlemsstaterna uppmanas att skaffa erfarenhet av standarden ISO/DIS 13833 som för närvarande håller på att utarbetas.

4.3 Uppskattningsmetoder

Ett informationsutbyte med medlemsstaterna enligt vad som anges i artikel 39.2 i förordningen om övervakning och rapportering pågår för närvarande avseende uppskattningsmetoderna. Kommissionen kommer att offentliggöra resultatet av detta informationsutbyte så snart som möjligt.

5 ANDRA SPECIFIKA REGLER OM BIOMASSA I FÖRORDNINGEN

Detta kapitel gäller endast stationära anläggningar.

5.1 Förenklingar enligt artikel 38

I princip alla bränsle-/materialflöden i en anläggning måste övervakas enligt samma nivåsystem som har definierats för den beräkningsbaserade metoden. Om ett bränsle-/materialflöde innehåller biomassa³¹ rapporteras dock utsläppen som härrör från biomassan som noll oavsett hur stora de totala utsläppen är. Rapportering av verksamhetsuppgifter och beräkningsfaktorer med hög noggrannhet skulle i dessa fall inte vara kostnadseffektivt.

Förordningen om övervakning och rapportering ger i artikel 38 flera förenklingsmöjligheter:

- När hela bränsle-/materialflödet består uteslutande av biomassa (dvs. 100 procent biomassa och frånvaro av fossil kontaminering kan säkerställas, i förekommande fall med beaktande av hållbarhetskriterier) kan verksamhetsutövaren
 - anse att biomassafractionen är 100 procent utan ytterligare analyser (eller uppskattningsmetoder)
 - fastställa verksamhetsuppgifter utan att använda nivåer. Detta betyder att en uppskattningsmetod tillåts på ett liknande sätt som för små bränsle-/materialmängder³². Även om detta inte uttryckligen nämns i förordningen om övervakning och rapportering kan även det effektiva värmevärdet och oxidationsfaktorn fastställas genom att använda lägre nivåer eller nivålösa metoder.

Det är dock klart att verksamhetsutövaren måste tillhandahålla något bevis över bränsle-/materialflödets biomassanatur till den behöriga myndigheten då övervakningsplanen lämnas in.

- Om den fossila fraktionen av utsläppen gör att bränsle-/materialflödet kvalificerar sig som ett bränsle-/materialflöde av liten omfattning³³ eller om 97 procent eller mer av kolet³⁴ härrör från biomassa (i förekommande fall med beaktande av hållbarhetskriterier) kan samma lösning avseende användning av nivålösa metoder, även uppskattningar, tillämpas. Bevis måste dock tillhandahållas avseende den fossila fraktionen i detta fall (se avsnitt 4 i detta dokument).

³¹ När hållbarhetskriterier måste tillämpas avser "biomassa" här biomassa som har visats uppfylla dessa kriterier.

³² Eftersom utsläppen från sådana bränsle-/materialflöden är noll kvalificerar sig bränsle-/materialflöden från biomassa automatiskt som små bränsle-/materialflöden.

³³ Verksamhetsutövaren kan som bränsle-/materialflöden av liten omfattning välja ut bränsle-/materialmängder som tillsammans motsvarar mindre än 1 000 ton fossil koldioxid per år eller mindre än 2 procent av det "totala antalet övervakade utsläpp" (högst 20 000 ton fossil koldioxid per år), beroende på vilket som är störst när det gäller absoluta värden. Det "totala antalet övervakade utsläpp" avser summan av utsläpp från bränsle-/materialflöden vars produktionsresultat av massbalanser tagits i beaktande, absoluta värden samt eventuella utsläpp som fastställts enligt CEMS. Se vägledningsdokument nr 1 (Allmän vägledning för anläggningar **Fel! Inget bokmärke namn angivet.**) för närmare upplysningar.

³⁴ Detta motsvarar definitionen av "ren biomassa" i riktlinjerna från 2007, där upp till 3 procent kontaminering anses acceptabelt inom begreppet "ren".

Simplified!

Energibalansmetoden nämns uttryckligen i förordningen om övervakning och rapportering som en möjlig nivålös uppskattningsmetod, men även andra metoder kan föreslås av verksamhetsutövare.

5.2 Biogas i naturgasnät

I vissa medlemsstater matas biogas in i naturgasleverantörers nät. Om verksamhetsutövare inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem vill använda en viss mängd av biogasen³⁵ som en del i den inköpta naturgasen finns det två alternativ:

- Verksamhetsutövaren kan använda en metod för att fastställa biomassafraktionen av den gas som fysiskt förbrukas (se avsnitt 4). Detta kräver antingen analys (dvs. [fortlöpande] provtagning för C14-analys från gasnätet eller avgaserna) eller användning av en erkänd uppskattningsmetod.
- Om ett lämpligt redovisningssystem för biomassafraktioner redan finns kan detta användas under vissa villkor. Särskilt ett system för ursprungsgaranti (i enlighet med artiklarna 2 j och 15 i direktivet om förnybara energikällor) kan vara lämpligt. Ett viktigt villkor anges i förordningen om övervakning och rapportering: för att undvika dubbelräkning är laboratorieanalyser för att fastställa biomassafraktioner inte tillåtna för anläggningar som är anslutna till nät där ett system för ursprungsgaranti används.

Om medlemsstater vill använda biogas i naturgasnät och vill göra den lättåtkomlig för verksamhetsutövare vid anläggningar inom EU:s utsläppshandelssystem måste de, för att undvika dubbelräkning, upprätta ett lämpligt redovisnings- och verifieringssystem (t.ex. genom ett biogasregister) som möjliggör exakt, transparent och verifierbar identifiering av biogasmängder som matas in i nätet och förbrukas av anläggningar. Systemet måste även ange bestämmelser för att undvika uppgiftsluckor eller dubbelräkning om nätet är anslutet till andra nät, även i andra medlemsstater.

Verksamhetsutövare som använder naturgas från sådana nät måste känna till medlemsstatens redovisningsmetod för biogas. I tveksamma fall bör de kontakta den behöriga myndigheten för ytterligare vägledning.

³⁵ Vid den tidpunkt då denna vägledning sammanställs tillämpas inga hållbarhetskriterier på biogas utom då den används för transportändamål, i vilket fall biogasen omfattas av definitionen av "biodrivmedel".

6 LUFTFARTSSPECIFIKA ASPEKTER

Detta avsnitt gäller endast luftfartygsoperatörers verksamhet som omfattas av EU:s utsläppshandelssystem.

Två frågor är viktiga i samband med luftfart och EU:s utsläppshandelssystem:

1. Hur tillämpas hållbarhetskriterierna? (→ avsnitt 6.1)
2. Hur redovisas inköp av biodrivmedel på ett pragmatiskt sätt? (→ avsnitt 6.2)

6.1 Hållbarhetskriterier

I princip allt som diskuteras i avsnitt 3.3 gäller för hållbarhetskriterier. På grund av luftfartssektorns internationella karaktär bör luftfartygsoperatörer särskilt sträva efter att erhålla bevis som baseras på frivilliga system som har godkänts av kommissionen.

6.2 Fastställa biodrivmedel baserat på redovisade inköp

I enlighet med artikel 53 i förordningen om övervakning och rapportering kan luftfartygsoperatörer ta beräkningsfaktorer från redovisade inköp baserat på en metod som gäller i alla medlemsstater och vägledning som tillhandahållits av kommissionen enligt nedan.

Allmän metod för att härleda biodrivmedelsmängder från redovisade inköp

1. Luftfartygsoperatören måste säkerställa följande:
 - (a) Att ett system för att fastställa biomassa baserat på redovisade inköp endast tillämpas om luftfartygsoperatören kan erhålla rimliga försäkringar om att det köpta biodrivmedlets ursprung kan spåras. Därmed säkerställs att biodrivmedel inte dubbelräknas inom EU:s utsläppshandelssystem eller något annat system för förnybar energi. För detta ändamål måste kriterier för transparens och verifierbarhet uppfyllas enligt något av följande:
 - i. Genom ett hållbarhetssystem som har godkänts av kommissionen enligt direktivet om förnybara energikällor.
 - ii. Säkerställas genom lämpliga nationella system (t.ex. ursprungsgarantiregister).
 - iii. Genom andra lämpliga bevis som tillhandahålls av luftfartygsoperatörens bränsleleverantör(er).
 - (b) Att alla relevanta redovisade inköp finns i ett transparent och spårbart system (en databas) i minst 10 år och lämnas till kontrollören för EU:s utsläppshandelssystem och på begäran till den behöriga myndigheten i den administrerande medlemsstaten.
 - (c) Att luftfartygsoperatören skapar lämpliga dataflöden och kontrollförfaranden som säkerställer att endast biodrivmedel som används

för flygresor inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem tas med i beräkningen. För detta ändamål måste följande säkerställas:

- Att spårbara och verifierbara bevis tillhandahålls om fysisk försäljning av biodrivmedel till tredje parter.
 - Att ingen dubbelräkning av biodrivmedel uppstår. Att luftfartygsoperatören, om uppgiftsgap hittas, antar att drivmedlet som förknippas med uppgiftsgapet är ett fossilt drivmedel.
 - Att endast biodrivmedel som uppfyller relevanta hållbarhetskriterier tas i beaktande.
- (d) Luftfartygsoperatören ska lämna in en bekräftande beräkning tillsammans med den årliga utsläppsrapporten till kontrollören, som visar att den totala mängden biodrivmedel som redovisas inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem för flygresor som genomförts av luftfartygsoperatören varken överskrider den flygplatsens totala tankade bränslemängd för flygresor som omfattas av utsläppshandelssystemet under rapporteringsåret eller den totala mängden biodrivmedel som fysiskt har köpts minus den totala mängden biodrivmedel som fysiskt har sålts till tredje parter på denna flygplats av denna luftfartygsoperatör.
2. För att undvika dubbelräkning får laboratorieanalyser inte användas för att fastställa biomassafraktioner för tankade bränslemängder om ett inköpsregisterbaserat system för fastställande av biodrivmedel finns.
3. Om en luftfartygsoperatör förlitar sig på bevis från de drivmedelsleverantörer som nämns i punkt 1 a iii ska luftfartygsoperatören begära att drivmedelsleverantören uppfyller följande kriterier för att möjliggöra lämplig verifiering inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem:
- (a) Drivmedelsleverantören måste på begäran lämna bevis för att relevanta hållbarhetskriterier uppfylls för varje parti biodrivmedel till kontrollören inom EU:s utsläppshandelssystem och till den behöriga myndigheten. Uppgifterna måste sparas i 10 år.
 - (b) Bevis för att den totala mängden biodrivmedel som sålts inte överskrider mängden biodrivmedel som köpts och att den uppfyller lämpliga hållbarhetskriterier måste tillhandahållas. Uppgifterna måste sparas i 10 år.
 - (c) Om flera drivmedelsleverantörer delar anläggningar såsom lagringstankar för biodrivmedel ska leverantörerna skapa ett lämpligt system för gemensam redovisning.
 - (d) Systemet för redovisning av biodrivmedel ska utformas på ett transparent sätt som säkerställer att ingen dubbelräkning av biodrivmedel kan uppstå.
 - (e) För att minimera den administrativa bördan för alla deltagare i ett sådant system ska leverantören (eller i förekommande fall, leverantörerna som delar utrymmen) säkerställa att redovisningarna verifieras minst en gång per år av en ackrediterad kontrollör och tillämpa en rimlig säkerhetsnivå och en väsentlighetströskel som är lämplig för de mängder biodrivmedel som säljs till luftfartygsoperatörer inom ramen för EU:s utsläppshandelssystem. Om sådan verifiering inte görs måste sannolikt kontrollörerna för de luftfartygsoperatörer som köper biodrivmedel var för sig genomföra egna verifieringar. Resultatet av den "centraliserade" verifieringen (hos leverantören) ska

meddelas skriftligt till alla luftfartygsoperatörer som har köpt biodrivmedel under år x , senast den 28 februari år $x + 1$. Dessa meddelanden ska lämnas av luftfartygsoperatören till kontrollören för EU:s utsläppshandelssystem samt på begäran till den behöriga myndigheten i den administrerande medlemsstaten.

7 BILAGA

7.1 Förteckning över biomassamaterial

Informationen i denna bilaga har lagts till som vägledning för tolkning av definitionen av biomassa i förordningen om övervakning och rapportering. Nedanstående förteckning är inte uttömmande. Om ett material eller drivmedel inte finns i förteckningen måste det individuella fallet bedömas baserat på definitionerna i förordningen (se avsnitt 3).

7.1.1 Förtydligande för vissa material som inte är biomassa

Torv, xylit³⁶ och fossila fraktioner eller föroreningar av materialen nedan är inte biomassa (se artikel 38.3).

7.1.2 Biomassamaterial

Obs: Följande förteckning baseras på riktlinjerna från 2007 och har uppdaterats endast i ett fåtal fall.

Obs: Huruvida hållbarhetskriterierna i direktivet om förnybara energikällor är tillämpliga måste tas i beaktande för alla material i förteckningen nedan. För närvarande tillämpas dessa kriterier för biodrivmedel och flytande biobränsle enligt definitionen i direktivet om förnybara energikällor och förordningen om övervakning och rapportering (se avsnitt 3). Om hållbarhetskriterier är tillämpliga kvalificerar sig materialet endast som biomassa i den mening som avses i förordningen om övervakning och rapportering (dvs. med en emissionsfaktor på noll) om bevis tillhandahålls för att hållbarhetskriterierna uppfylls.

Obs: Om materialen i förteckningen har kontaminerats med fossila material (t.ex. träavfall som innehåller lack, färg, harts osv.) måste de behandlas som blandade material.

Grupp 1: Plantor och delar av plantor:

- halm
- hö och gräs
- löv, trä, rötter, stubbar och bark
- grödor, t.ex. majs och rågvete.

Grupp 2: Avfall, produkter och rester av biomassa:

- industriellt träavfall (träavfall från träbearbetningsverksamhet och träavfall från verksamhet i trämaterialbranschen)

³⁶ Detta är en biprodukt av brunkolsproduktion.

- begagnat trä (begagnade produkter som tillverkats i trä eller trämaterial) och produkter och biprodukter från träbearbetningsverksamhet
- träbaserat avfall från massa- och pappersindustrin, t.ex. svartlut (med kol endast från biomassa)
- rå tallolja, tallolja och talloljebeck från tillverkning av massa
- rester från skogsbruk
- lignin från bearbetning av plantor som innehåller lignocellulosa
- djur-, fisk- och livsmedelsmjöl, fett, olja och talg
- primära restprodukter från livsmedels- och dryckesproduktion
- växtbaserade oljor och fetter
- gödsel
- växtrester från jordbruk
- avloppsslam
- biogas producerad genom nedbrytning, jäsning eller förgasning av biomassa
- hamnslam och annat slam från vattenområden och sediment
- deponigas
- träkol
- naturgummi eller latex.

Grupp 3: Biomassafraktioner i blandade material

- biomassafraktionen i vrakspillror i förvaltade vattenområden
- biomassafraktionen i blandade rester från livsmedels- och dryckesproduktion
- biomassafraktionen i sammansatta material som innehåller trä
- biomassafraktionen i textilrester
- biomassafraktionen i papper, kartong och papp
- biomassafraktionen i kommunalt och industriellt avfall
- biomassafraktionen i svartlut som innehåller fossilt kol
- biomassafraktionen i bearbetat kommunalt och industriellt avfall
- biomassafraktionen i etyltertiärbutyleter (ETBE)
- biomassafraktionen i butanol
- biomassafraktionen i avfall från däck i naturgummi och fibrer

Grupp 4: Drivmedel vars komponenter och mellanprodukter alla har framställts av biomassa³⁷:

- bioetanol
- biodiesel
- företrad bioetanol
- biometanol
- biodimetyleter
- bioolja (ett pyrolytiskt oljedrivmedel) och biogas
- vätebehandlad vegetabilisk olja (HVO).

³⁷ Om en fraktion av kolet dessa ämnen innehåller härrör från fossila källor, t.ex. då biodiesel framställs genom användning av metanol som framställts av fossila källor, måste dessa ämnen behandlas som blandade material.

7.2 Förteckning över standardvärden för beräkningsfaktorer för några biomassamaterial

7.2.1 Preliminära emissionsfaktorer

Artikel 38.2 i förordningen om övervakning och rapportering hänvisar till användning av preliminär emissionsfaktor³⁸ för blandade material och drivmedel. Förordningen innehåller dock inte standardvärden för de preliminära emissionsfaktorerna. Verksamhetsutövare kan därför finna det svårt att rapportera dessa värden³⁹. Sådana standardvärden kan dessutom behövas för biomassamaterial när bevis för att hållbarhetskriterierna uppfylls (om tillämpligt) inte kan tillhandahållas. Nedanstående värden, som har tagits från IPCC-riktlinjerna från 2006 (metod baserad på den lägsta nivån), kan vara användbara för detta ändamål⁴⁰. IPCC-riktlinjerna ger emellertid även omfattning för de värden som kan vara breda särskilt för biomassa. Behöriga myndigheter bör därför begära att verksamhetsutövare validerar standardvärdernas lämplighet genom laboratorieanalyser, med beaktande av de totala utsläppsmängderna från det bränsle-/materialflödet så att orimliga kostnader undviks. För högre nivåer kan bättre värden finnas tillgängliga från relevant behörig myndighet.

Observera att svar på vanliga frågor avseende tillämpning av preliminär emissionsfaktor kommer att tillhandahållas i ett senare skede. Den planerade rapporteringsmallen kommer att tydliggöra frågan ytterligare.

Biomassamaterial	Preliminär emissionsfaktor [t CO ₂ /TJ]	Effektivt värmevärde [GJ/t]
Trä/träavfall	112	15,6
Sulfitlut (svartlut)	95,3	11,8
Annan primärt fast biomassa	100	11,6
Träkol	112	29,5
Biobensin	70,8	27,0
Biodiesel ⁴¹	70,8	37,0
Andra flytande biobränslen	79,6	27,4

³⁸ I enlighet med artikel 3.35 i förordningen om övervakning och rapportering är den preliminära emissionsfaktorn "den antagna sammanlagda emissionsfaktorn för ett blandat bränsle eller material som grundar sig på det totala kolinnehållet (biomassafraktion plus fossil fraktion) innan den multipliceras med den fossila fraktionen för att ge emissionsfaktorn." Detta ska särskiljas från den [slutliga] emissionsfaktorn, som per definition är noll för biomassa. Se avsnitt 4.3.1 i vägledningsdokument nr 1 för närmare upplysningar.

³⁹ I enlighet med punkt 8 b i bilaga X till förordningen om övervakning och rapportering måste verksamhetsutövare rapportera koldioxidutsläpp från biomassa som en memorandumpost när en mätningbaserad metod används för att fastställa utsläpp. Detta uppnås på ett enkelt sätt om den preliminära emissionsfaktorn rapporteras tillsammans med biomassafraktionen (det senare utgör ett rapporteringskrav som anges i punkt 6 f i samma bilaga).

Obs: Denna rapporteringsmetod är bland annat nödvändig för att biomassautsläpp ska kunna fastställas så exakt som möjligt i den nationella växthusgasinventeringen.

⁴⁰ De fullständiga riktlinjerna, inklusive bl.a. definitioner av dessa bränslen, finns på <http://www.ipcc-nggip.iges.or.jp/public/2006gl/index.html>

⁴¹ Det effektiva värmevärdet kommer från bilaga III i direktivet om förnybara energikällor.

Deponigas	54,6	50,4
Rötgas från reningsverk	54,6	50,4
Annan biogas	54,6	50,4
Kommunalt avfall (biomassafraktion) ⁴²	100	11,6

7.2.2 Blandade material

Ett informationsutbyte mellan medlemsstaterna pågår för närvarande avseende standardvärden för biomassafraktioner och emissionsfaktorer för blandade material. Kommissionen kommer att göra tillgängligt resultatet av detta informationsutbyte så snart ett tillförlitligt samförstånd nås.

7.3 Akronymmer

EU ETS.....EU:s system för handel med utsläppsrätter.

RESFörnybara energikällor.

RES-D.....Direktivet om förnybara energikällor (2009/28/EG).

MRVÖvervakning, rapportering och verifiering.

MRG 2007 ..Riktlinjerna om övervakning och rapportering, här kallade riktlinjerna från 2007.

MRR.....Förordningen om övervakning och rapportering.

AVRFörordningen om ackreditering och verifiering.

MPÖvervakningsplan.

TillståndTillstånd för utsläpp av växthusgaser.

CIMDe gemenskapstäckande och fullt harmonierade genomförelsebestämmelserna (dvs. tilldelningsregler baserade på artikel 10a i ETS-direktivet).

CABehörig myndighet.

ETSGETS Technical Support Group (en grupp av ETS-expertter som ingår i IMPEL-nätverket och som har utarbetat viktiga vägledningsdokument för tillämpningen av riktlinjerna från 2007).

AERÅrlig utsläppsrapport.

CEMSSystem för kontinuerlig utsläppsmätning.

MPE.....Största tillåtna fel (term som vanligen används i nationell lagstadgad metrologisk kontroll).

⁴² IPCC-riktlinjerna ger även värden för den fossila fraktionen i kommunalt avfall:
EF = 91,7 t CO₂/TJ, NCV = 10 GJ/t

7.4 Rättsakter

ETS-direktivet: Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG. Direktivet ändrades senast genom 2009/29/EG. Ladda ned den konsoliderade versionen:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2003L0087:20090625:SV:PDF>

Förordningen om övervakning och rapportering: Kommissionens förordning (EU) nr 601/2012 av den 21 juni 2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG. Den finns tillgänglig på:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0030:0104:SV:PDF>

Förordningen om ackreditering och rapportering: Kommissionens förordning (EU) nr 600/2012 av den 21 juni 2012 om verifiering av rapporter om utsläpp av växthusgaser och tonkilometer och ackreditering av kontrollörer i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG. Den finns tillgänglig på:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:181:0001:0029:SV:PDF>

MRG 2007: Kommissionens beslut 2007/589/EG av den 18 juli 2007 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG. Den nedladdningsbara konsoliderade versionen innehåller alla ändringar: Riktlinjer för övervakning och rapportering av utsläpp av dikväveoxid, luftfartsverksamhet, avskiljning, transport i rörledning och geologisk lagring av koldioxid samt för de verksamheter och växthusgaser som kommer att ingå först från och med 2013 och framåt. Kan laddas ned från:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2007D0589:20110921:SV:PDF>

Direktivet om förnybara energikällor: Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG. Kan laddas ned från:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:140:0016:0062:SV:PDF>